

DE GOUD STER

PetraLouise Muris

10+

“DE GOUDSTER.”

SF kinderverhaal voor **10** jarigen en ouder.

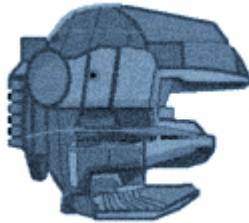
Geschreven en geïllustreerd door
PetraLouise Muris.

Wereldwijd geregistreerd.

Waarom ergens lid worden of betalen?

Alle geschreven kinderboeken zijn **veilig zonder reclame** of gebedel voor goede doelen of stichtingen **gratis voor eigen gebruik** te downloaden of te printen van kinderboek-online.nl

Deze **kindvriendelijke site is voorzien van kindveilige keurmerken.**

BLADZIJDE HOOFDSTUK

3	1	Een ongelooflijk verhaal.
7	2	Geen vergunning voor onderzoek in territoriale wateren.
11	3	Ik ben een verstekeling.
15	4	Een Zweeds Marineman aan boord.
18	5	Ontkomen en de consequenties.

HOOFDSTUK 1

EEN ONGELOOFLIJK VERHAAL.

“Ik ben Tim Best, ik word in mei 10 jaar.
Mijn moeder is oceaانبiologe en mijn vader werkt voor de B. E. Z. O.
Dat is een bergingsbedrijf die oude scheepswrakken bergt en zeebodemonderzoek doet. Het zijn ook schatzoekers.
Mijn verhaal gaat over een ruimteschip dat al meer dan 10.000 jaar op de zeebodem ligt.”
Het begon zo:

De voordeur zwaait open en stoot met veel lawaai tegen de muur in de hal.

“Hallo, zijn jullie thuis?”

Mijn vader loopt met flinke stappen de woonkamer binnen.

“Moeten jullie horen,” hijgt hij: “ik heb iets op de zeebodem ontdekt! Omdat jullie mij niet zullen geloven, heb ik hier het bewijs.”

Zijn handen trillen als hij de foto's uit zijn attachékoffertje haalt.

“Deze foto's tonen het beeld van een vreemd object dat van steen lijkt en op de zeebodem ligt. Kijk, zien jullie dat?
Lijken die rondingen niet verdacht veel op een U. F. O? Een vliegende schotel?”

“Ach gekkie,” grinnikt mijn moeder: “laat eens zien? Ufo’s bestaan toch niet?”

Ik wring mij tussen hen in om ook een glimp te kunnen opvangen van de vliegende schotel. Ik heb er al vele voorbij zien komen op het Utube kanaal maar die kunnen fake zijn.

Sinds dat ik zo’n beetje besta kan men met speciale effecten, computerprogramma ‘s

3 Dimensionale voorwerpen en mensen laten uitrekenen.

Iedereen kan nu vliegende schotels uitrekenen om die vervolgens in de ruimte of boven Amsterdam voorbij te laten vliegen.

Fake dus. Niet echt.

Gewoon een computerprogramma.

Gewoon een tekenfilm die echt lijkt.

Je ziet er tegenwoordig zoveel van.

Veel films bevatten immers dat soort technieken?

Zelfs de tekenfilms zijn geen getekende films meer maar computeranimaties.

Deze foto lijkt echt, maar ik twijfel toch.

Ik kijk mijn vader onderzoekend aan.

Hij kijkt heel serieus en mijn moeder ook.

Het is vast geen grapje.

De stilte doorbreekt als mijn moeder plotseling zegt: “ik zie dat het begroeid is, ik zie honderdtallen schelpen en algen.

Ja, je kunt duidelijk zien dat dit geen rots is.

Ongelooflijk, het voorwerp ligt er dus al een geruime tijd.

Het is eerder van ijzer, misschien een geheim militair vliegtuig?

Hoe is het mogelijk dat dit object op de zeebodem is terechtgekomen.

Ja je hebt gelijk, het lijkt op een ufo.

Wanneer gaan jullie het verder onderzoeken?”

“Ik hoop binnenkort, wij moeten toestemming krijgen.

Ons bedrijf moet eerst een vergunning aanvragen in de landen rondom het object.

Dat is Zweden en Finland.

Ik hoop van harte dat wij die zullen krijgen.

Anders gaan anderen er met onze schat vandoor.”

“Was het maar een echte schat,” zeg ik plotsklaps.

“Ik zie alleen een grote kei op de zeebodem liggen.

Misschien was het een rond gebouw dat eens boven water stond en dat nu door de zee verzonken is.

Want dat had ik ook een tijd terug op het Utube kanaal gezien.

Eilanden of kusten die onder water zijn verdwenen.

In Egypte ligt een zeehaven onder het zeewater.
Gelukkig hebben wij hier duinen en grote
zeewerken.

Die beschermen onze huizen wel,” concludeer ik.

HOOFDSTUK 2

GEEN VERGUNNING VOOR ONDERZOEK IN TERRITORIALE WATEREN.

Mijn vader moppert achter zijn computer.
Zijn baas mailt dat één land toestemming heeft
gegeven om de zeebodem te onderzoeken maar
dat het tweede land weigert.
Die dreigen zelfs hun Marineschepen in te zetten.
Zij schrijven dat hun land zelf het voorwerp op de
zeebodem hadden onderzocht.
Dat het om een oud platgebombardeerd zeeschip
gaat uit de tweede wereldoorlog.
Zij staan niet toe het scheepswrak verder te
onderzoeken en er wordt geen vergunning
afgegeven voor onderzoek in hun territoriale
wateren.

Mijn vader is zwaar teleurgesteld.
Hij verzint plannen om toch terug te gaan zonder
dat zijn baas het merkt.

“Dan ga ik toch met die kleine onderzeeër!”
moppert hij. “Dan ga ik toch met de Goud ster!
Ik wil het onderzoeken, ik zal het onderzoeken!
Dat ding ligt eigenlijk in een gebied waar twee
landen het voor het zeggen hebben.
Van één daarvan heb ik al toestemming.”

“Ahum,” kucht mijn moeder: “dat kun je beter niet doen. Dat kun jij beter uit jouw hoofd laten. Je belandt nog achter de tralies.”

Tim piekert: “wat is mijn pa toch eigenwijs!
Nou, ik kan jullie best vertellen dat als ik iets doe waar ik geen toestemming voor krijg, ik op mijn kop krijg.

Dan heb je de poppen aan het dansen.

Dan zijn mijn ouders wekenlang kwaad op mij.

Toch moet ik een plan verzinnen, want ik wil ook mee.

Ik wil met mijn eigen ogen zien hoe die ufo eruitziet. Misschien kunnen wij erin.

Maar hoe kom ik ongezien in die mini onderzeeër?

Hoe kan ik ongezien met de Goud ster meevaren?”

Die nacht doet Tim geen oog dicht.

Hij bedenkt allerlei manieren om aan boord te komen.

Dan, als de klok vier uur aangeeft, krijgt hij een goed plan.

“Hoera ik heb het!” schreeuwt hij luid in het holst van de nacht.

In zijn fantasie ziet hij de grote gele kist die zijn vader altijd meesleept.

Er staan zuurstofflessen en er ligt duikkleding in.
Als er twee flessen uitgehaald worden is er plaats
genoeg voor een kind.
Hij heeft als plan om zodra zijn vader aangeeft om
te vertrekken hij zich erin zal verstoppen.

Omdat de gele kist geen zuurstof toelaat neemt
Tim zich voor om een zuurstoffles te gebruiken.
Maar kan die kist wel van binnenuit open?
Weer piekert Tim: "misschien kan ik ongezien in de
bestelbus komen en daarna ongezien op het
moederschip van de Goud ster klauteren.
Ik zal meegaan! Ik moet die ufo zien!"

Nu de dag is aangebroken zal het moederschip
met de mini onderzeeër aan boord naar Finland
varen.
Uiteindelijk moet die de Botnische golf bereiken dat
een zee is tussen Zweden en Finland.
Ik ben doodnervus want ik ben echt van plan om
mee te gaan als verstekeling.
Zij mogen mij niet op het schip ontdekken maar ook
niet in de duikboot.
Ik ren naar de bestelbus en verstop mij onder wat
dekzeilen omdat de gele kist te gevaarlijk is.
Die kan immers niet van binnenuit open?
Daarbij wil ik niet opgesloten zijn.

De wegen zijn hobbelig op weg naar de kleine haven waar het moederschip ligt afgemeerd. Zodra iedereen gezellig aan de koffie is en zij geen aandacht meer hebben voor de omgeving, klauter ik aan boord.

De Goud ster hangt in draagbeugels boven het dek.

De kleine sluis die toegang geeft tot de kleine duikboot hangt open voor frisse lucht.

Dit is mijn enige kans om erin te komen.

Eenmaal binnen zie ik lampjes oplichten.

De Goud ster lijkt zelf wel een ufo.

Nu moet ik een plek vinden waar ik mij kan verstoppen.

Achterin de cabine zie ik duikapparatuur staan en besluit mij daarachter te verstoppen.

De duikpakken die daar liggen schuif ik over mij heen om niet op te vallen.

Zo, ik ben in de Goud ster en niemand weet dat ik hier ben.

Ik dein heen en weer, ik voel dat het moederschip in beweging komt.

Ik zit ongemakkelijk maar toch zal ik mij stil moeten houden. Af en toe controleert men de duikboot waardoor ik flink zenuwachtig ben.

HOOFDSTUK 3 IK BEN EEN VERSTEKELING.

Ik vraag mij af of mijn vader ook zenuwachtig is want hij heeft nog geen toestemming van de Zweedse regering gekregen.

Het land heeft zelfs gedreigd om ons met oorlogschepen te onderscheppen.

Dat kan nog eens flink gevaarlijk worden.

Ik hoop niet dat zij ons torpederen.

Nee, dat zullen zij toch niet doen?

Het zal vast alleen maar dreigen zijn.

Ik houd goede moed.

Ik wil dat ruimteschip met eigen ogen zien.

Ondertussen merk ik dat mijn vader ook in de duikboot is geklommen.

Hij heeft er geen benul van dat ik er ook ben.

Dat hij mij als een verstekeling aan boord heeft.

Straks kunnen wij lekker samen de ufo

onderzoeken want terugsturen kan hij mij toch niet.

Ik hoor piep geluiden en de lampjes flitsen feller op dan weleer.

Dan klinkt er een stem van de kapitein van het moederschip:

“Ga niet verder dan het Finse zeegebied.

Doe hier je werk. Als er iets is, houden wij contact.

Staat alle navigatie aan? Controleer of alles werkt!”

“Alles staat aan. Alles is in orde,” hoor ik mijn vader antwoorden. “Alles doet het Gerard. Geef de coördinaten dan ga ik aan het werk.”

Ik hoor de motoren op het dak zachtjes pruttelen. Je kunt horen dat het zeewater er met volle kracht doorheen spoelt.

Daar zitten de straalpijpen die ervoor zorgen dat de onderzeeër voortgestuwd wordt.

Deze onderzeeër vaart op waterstof en helium net zoiets als een raket en kan lange afstanden onder water varen.

Mijn vader is met van alles bezig.

Het is alsof hij een computerspel speelt.

Maar de beelden die hij op zijn scherm krijgt, zijn de echte beelden van de zeebodem waar wij overheen varen.

Die bodem wordt niet alleen afgetast met gewone beelden, sonar en echopeilingen maar ook met ultraviolet licht en infrarood licht camera's.

Wow, wat interessant! Ik ben blij dat ik in deze ultra moderne onderzeeër meevoer!

Ik zou best uit mijn schuilhoek willen komen want ik wil alles beter zien en ik word stijf.

Mijn been slaapt opeens, hij prikt gemeen.

Het tintelt omdat de bloedtoevoer onvoldoende is.

Ik moet op mijn been gaan staan maar hoe doe ik dat zonder gezien te worden?

Ik draai mij hopeloos onhandig om waardoor een zuurstoffles omvalt.

Mijn vader kijkt geschrokken achterom.

Hij komt meteen uit zijn pilootstoel om te kijken of er schade is.

Ik maak een balletje van mijzelf en hoop dat hij mij alsnog niet ontdekt.

Langzaam voel ik alle rommel die ik over mij heen had getrokken, wegglijden.

“Wel alle biertonnen!” roept mijn vader geschrokken.

“Wat doe jij hier! Ik dacht dat hier een beest onderzat. Een kat ofzo.

Ik kan nu de nodige narigheden verwachten met jou erbij. Waarom ben jij hier?”

“Ik wil zo graag die ufo zien. Ik dacht dat u erheen ging,” piep ik omdat ik besef dat ik veel te ver ben gegaan.

“Eerlijk gezegd, ben ik dat ook van plan maar dat moet stiekem.

Ik mag niet door de Zweedse territoriale wateren varen. Wellicht weten zij niet dat ik er ben omdat ik alle straalzenders straks uitzet.

Ja Tim, jouw vader is soms ook ongehoorzaam.

Jouw vader is ook nieuwsgierig net als jij.

Ik kom alleen maar achter de waarheid als ikzelf ga kijken.”

Mijn vader trekt mij nogal ruw overeind zodat ik tegen een leiding stoot. Oei dat deed zeer, daar houd ik vast een nare blauwe plek aan over.

“Ga in die stoel daar zitten en blijf overal vanaf. Zodra ik de gegevens van deze coördinaten op de computer binnen heb, vertrekken we naar die ufo. Zodra wij onderweg zijn leg ik je uit hoe je kunt communiceren met mij als ik buiten ben. Alle straalzenders gaan uit, alleen de directe omgeving kan met ons communiceren in geval van nood.

Ben je niet bang?”

“Waarvoor?”

“We gaan een verboden gebied in. Wij zijn bijna in de territoriale wateren van Zweden. Het kan zijn dat zij ons opsporen dan zijn wij het haasje.”

“De zee is toch van iedereen?”

“Tja dat had je gedacht! Zij houden wat geheim daar. Wij worden niet voor niets zo tegengewerkt. In ieder geval ligt het er al een lange, een zeer lange tijd. Het gaat onze technologie ver te boven, echt waar. Daarom heeft het zo’n aantrekkingskracht.”

HOOFDSTUK 4 EEN ZWEEDS MARINEMAN AAN BOORD.

Mijn vader is al een geruime tijd beneden bij de ufo bezig om er een stukje af te halen om het verder te laten analyseren. Ik mag niet uit de onderzeer omdat de zee hier ijs en ijskoud is. Mijn vader zegt dat ik niet tegen die temperatuur bestand ben en het daarom te gevaarlijk is om

mee te duiken. Hij is meer gewend.

De druk is ook anders beneden.

Ik zou kunnen stikken door de waterdruk.

Daarbij zijn er geen geschikt passende duikersbenodigdheden voor mij.

Ik leg mij daar maar bij neer omdat ik goed zicht heb op de situatie beneden de Goud ster.

De ufo ziet er indrukwekkend uit.

Ik zou het ook wel willen aanraken.

Ik ben zo in gedachten dat ik schrik van een Engels gesproken bericht dat luid en duidelijk binnenkomt.

“Hallo? Hier spreekt de Zweedse Marine!

“Ik dacht dat alle zenders uitstonden!” hoor ik mezelf roepen.

**“Wilt u alstublieft zo snel mogelijk onze territoriale wateren verlaten?
U heeft geen toestemming van onze regering om u hier op te houden.
Bij ongehoorzaamheid volgt uw arrestatie!
U bent ongeoorloofd in ons gebied.
Wij zien dat als dreiging en spionage.”**

Ik hoor een krakend geluid achter mij.
Er staat opeens een vreemde kikvorsman in onze onderzeeër. Hij zegt in het Engels:

**“ Waar is jullie vergunning om hier te zijn?
Zonder vergunning zijn jullie hier illegaal.”**

Hij komt dreigend op mij af en trekt mij uit de stoel.
“Een jongetje,” schrikt hij.

Hij communiceert met de oorlogsbodem boven ons.

“Ik heb hier een kind die zal hier toch niet alleen zijn? Ik zie hier geen benodigdheden om hem zo mee te nemen. Wij zullen hem toch moeten arresteren. Wij kunnen beter die kleine duikboot uit het water vissen.

Ik kom boven om de kabel op te halen om de duikboot te verankeren dan trekken wij hem op.”

Hij gooit mij weer in de stoel.

“Wat moet ik doen, wat moet ik doen,” ratelt het in mijn hoofd.

“Tim, redt papa!” roept het geweten in mijn hoofd. Ik zie de stuurknuppel van de onderzeer die op een besturing van een oude spelletjescomputer lijkt. Ik druk een knop in: “pa, pa, werkt die stuurknuppel net als een joystick?”

“Ja hoezo?”

“Ik kom u halen want de Zweedse Marine was hier net. We worden gearresteerd. Kom vlug in de Goud ster dan vluchten wij. Schiet op!”

Het had geen tel later moeten zijn als mijn vader zijn vermoeide lichaam naar binnen hijst. Ik zit in de pilootstoel en kijk vol trots naar mijn handen die stevig de stuurknuppel vasthouden.

“Ga maar uit mijn stoel vent.
Ik blijf je eeuwig dankbaar.
We zetten koers naar de Finse wateren daar kunnen zij ons niets doen.
Hopla laat mij erbij, we hebben haast.”

“Oei, dat was maar net op tijd.” ril ik.

HOOFDSTUK 5

ONTKOMEN EN DE CONSEQUENTIES.

De onderwaterreis naar het Finse zeegebied verloopt soepel. Wij zijn ontkomen. Wij worden niet langer gevolgd door de Zweedse Marine.

Toch beef ik als een rietje van de spanning. Het was immers een oorlogsschip dat boven ons voer?

Het zou ons gemakkelijk uit zee gevestigd hebben omdat zij daartoe uitgerust zijn.

Zij hadden ons ook aan gort kunnen schieten.

Ik heb mij nimmer zo angstig gevoeld.

Angstig voor de dood!

Wat een stomkop ben ik omdat ik zo eigenwijs ben en dat er op dat moment niet met mij te praten valt.

Niemand kan mij dan op andere gedachten brengen. Ik zal dit nooit, nooit meer doen!

Onze duikboot komt langzaam boven de zeespiegel.

Nu alle straalzenders aan zijn krijgt mijn vader meteen een grote mond.

“Stuk eigenwijs! Waar zat je!

Wij maakten ons vreselijke zorgen.

Wat heb je ons laten schrikken.

Waar kom je vandaan!

Wat deed' je zo'n lange tijd beneden!”

“Dat vertel ik straks wel.
Haal ons nu maar binnen.”

Het duurt enige tijd maar dan hangt de onderzeeër weer netjes in zijn draagbeugels.
Pa vertelt mij dat ik nog in de Goud ster moet blijven en dat hij mij zo eruit haalt.

Mijn vader wordt uit de Goud ster geholpen en krijgt meteen een oppervlakkig medisch onderzoek.
Ik hoor hun stemmen weg ebben in de verte.

Daar zit ik dan.

Ik denk met enige zekerheid te kunnen vaststellen dat er straks wel een grote mond voor mij' inzit.
Ik heb toch geen spijt dat ik ben meegegaan al was dat ondoordacht en onbezonnen.
Sukkel die ik ben!

“**Tim!**” roept mijn vader.
“**Kom maar tevoorschijn.**
Ze weten inmiddels dat jij hier ook bent!”

Alle mannen staan rond de Goud ster als ik eruit krabbel.
De zeemannen kijken verre van vrolijk, eerder woedend.

“Wij weten niet wie van jullie liegt.
Er worden gewoonlijk geen kinderen aan boord
meegenomen.
Dat is te gevaarlijk en het is niet toegestaan door
onze baas.
Het zijn geen plezierreisjes weet je?”

“Ik ben als verstekeling meegegaan,” beken ik
eerlijk. “Ik was nieuwsgierig naar die ufo op de
zeebodem.”

“Ufo? Dat wist ik nog niet. Die Zweedse?
Jouw vader zei dat hij technische problemen kreeg
met de onderzeeër.”

Mijn vader trekt een pijnlijk en schuldig gezicht.

“Oei,” denk ik: “ik heb mijn vader verraden.
Hij had een smoes verzonnen en nu is de waarheid
boven tafel gekomen.
O jee wat erg! Ik kan mijn tong nu wel afbijten!”

“Goed, je krijgt een kop thee dan gaan we met
jullie samen babbelen,” zegt Gerard de kapitein van
het moederschip.

“Je snapt toch wel dat dit niet zomaar kan?
Dat het consequenties heeft?
Jouw vader kan niet zomaar zijn eigen gangetje
gaan. Wij moeten ons allemaal aan een afspraak
houden. De B. E. Z. O. beslist uiteindelijk of jouw
vader ontslagen wordt.

Denk er maar niet aan dat dit lichtzinnig wordt aangepakt.”

Hij loopt met ons naar de stuurhut.

Mijn vader kijkt naar de scheepsvloer omdat hij zich schaamt.

Door zijn nieuwsgierigheid dreigt er nu met onmiddellijke ingang ontslag.

Dat betekent dat er geen geld meer voor de maandelijkse lasten binnenkomt en geen geld meer voor het eten.

“Moet het gemeld worden?” vraagt hij omdat hij nu een onzichtbare strop om zijn keel voelt.

“Ik vrees dat de baas al op de hoogte is.

Je verdween zomaar van onze radar.

Wij konden je peilen tot Zweeds territoriaal gebied.

Daarna ging er iets mis.

Wellicht zette jij de apparatuur af?

Je snapt wel dat jij geen eigen baasje bent.

De Goud ster is net een lux paard maar dan veel duurder.

En als iets miljoenen kost ga je het niet als speeltje gebruiken, zie je?

We hebben een afspraak voor je gemaakt bij de baas.

Laten wij hopen dat hij het door de vingers ziet maar ik... , ik vrees het ergste.

Zijn gebulder was niet mis.”

Mijn vader zit inmiddels twee weken thuis.
Hij is zonder werk.
Hij heeft ontslag gekregen en heeft voor twee maanden salaris meegekregen.
Hij zoekt zich gek naar ander werk.
De baan die hij had zal hij zijn leven lang nooit meer kunnen krijgen.
Mijn moeder heeft een baan aangenomen en werkt zich nu te pletter om ons gezin te laten rondkomen.

Er zijn journalisten op bezoek geweest omdat de Nederlandse ambassadeur bij de Zweedse regering op het matje moest komen.
De Zweden waren kwaad op de Nederlandse regering.
Onze ambassadeur moest uitleggen dat het om nieuwsgierigheid ging en dat het geen spionage was en dat mijn vader alles op eigen houtje deed.
Dat de B. E. Z. O. geen blaam treft.
Dat het bedrijf niets te verwijten valt.

Op het ogenblik speelt mijn vader met het stukje van het ruimteschip.
Hij zucht: 'het ruimteschip bestaat uit ijzer, titanium en magnesium.
Het blijft een Botnische Golf geheim. Ik mag er niets meer over zeggen.'

Ik klop hem op de schouder en laat een stuk speelgoed zien.

“Kijk pa,” zeg ik: “dit is een jachtvliegtuig uit Starwars.

U weet wel, die succesvolle films.

Lijkt dit speelgoed niet verschrikkelijk veel op dat ruimteschip op de zeebodem?

Wist men al jaren geleden van deze ufo?

Hoe komt het dan dat die jachtruimteschepen uit die films er hetzelfde uitzien als dat ding op de zeebodem?”

“Ik weet het niet jongen.

Wat hebben wij eigenlijk aan die informatie!

Wij kunnen alleen maar fantaseren dat hier echt buitenaards leven is gecrasht en dat moet dan duizenden jaren geleden zijn gebeurd.

Wij dromen maar verder zou ik zo zeggen.

Weet je wat belangrijk is?

Dat ik binnenkort weer aan het werk kan.

Ik doe van alles, desnoods veeg ik de straten.”

“Zonde pa.”

“Ja, dat ben ik met je eens.”

EINDE.